

Segítség a falusi építőknek

Építőanyag-megállapodás köthető a földművesszövetkezeti telepekkel

Szerte az országban változatlanul nagy az érdeklődés a családiház-építési lehetőségek iránt. Az építőknek azonban, a tapasztalat szerint, sok gondot és bosszúságot is okoz az építőanyag hosszú utanjárást igénylő beszerzése. Az e téren mutakozó nehézségek elsősorban abból az ellentétből adódnak, hogy az építőanyagipar egész éven át folyamatosan termel, az építők viszont időszakosan — elsősorban nyáron — jelentkeznek igényeikkel. Egyrészt a tervezésről a tervek készítéséről, másrészt a sok gondot és bosszúságot okozó utanjárást megszüntetésére az építkezni szándékozók a jövőben megállapodást köthetnek az építőanyagiparral, amely a földművesszövetkezeti építőanyag-telepekkel. A megállapodásban pontosan rögzítik, hogy milyen

építőanyagot, milyen mennyiségben és mikor kell a földművesszövetkezeti telepeknek átadnia, illetve az építőknek átvennie. Egyes — vagyontételek elérése — építőanyagokat (tégla, kő, kavics) az építő kívánságára és nevére, az általa megjelölt vasútállomásra is leszállítja a telep. Ezzel az építő jelentős összegű fuvarköltséget takaríthat meg.

Az építő a megállapodásban arra vállal kötelezettséget, hogy az építőanyagot a kiszolgáltató földművesszövetkezeti telep értesítését követő 5 napon belül — a megállapodásban kikötött határidőre — átveszi. Az ellenérték kiegyenlítése OTP-hittellevéllel vagy készpénzzel történhet az érvényben levő fogyasztói áron.

A megállapodások kötését december elejével az egész országban megkezdik. (MTI)

Modern épületek és gépek

Látogatás a Csongrád megyei Építőipari Vállalat előregyártó telepen

Baj van a munkafegyelmekkel! Nem dolgozzák ki teljesen munkaidőjüket! Sok a probléma! Nem tartják be a határidőket, szinte mindenütt késnek az átadással és a minőségi munka sem olyan igazi minőségű!

Ismerős mondatok. Sokszor elismételjük, s az ismétlés legtöbbször az építőipari vállalatokat illeti. Legtöbbször okkal — néhányszor anélkül. Ok ilyenkor elmondják, hogy nehéz a szétszórtn munkahelyeket ellenőrizni, irányítani, összefogni. Egy üzem, egy vállalat — folytatják —, az egész-szer más! S hogy ebben mennyire igazuk van, bizonyítják előregyártó telepükkel.

Oázis a sivatagban

Véglegesen január elsejétől változott meg a helyzet. Azóta 420 ember munkahelye ez a telep. Itt vannak az asztalosok, lakatosok, beton-előregyártók, vízvezeték- és fűtésszerelők, bádgosok meg a különböző raktárhelyiségek.

Havonta általában 1000—1300 vagon anyag érkezik a telepre. Ezeket innen szállítják azután tovább szükségletek szerint a munkahe-

lyekre, az építkezésekre, az Épületanyag Fuvarozó Vállalat egyes és kettes telepének segítségével.

A munkafegyelem? A 31 hold elég nagy, de zárt terület. A telep minden szempontból üzem jellegű. Baj, gond itt is akad, mint bárhol máshol, de jóval kevesebb, mint a vállalat más munkaterületein.

Köztudott dolog az építőipar teruelmaradása. Ez a telep egy kis oázis a sivatagban. A segédipari üzemek — lakatos, asztalos, beton-előregyártó — harmadik negyedéves tervüket 141 százalékra teljesítették. Az ő hibájukból még egyetlen munkahelyen sem kellett kényserpihenőt tartani.

A többi üzemrészt a vállalat javítómunkálatait végzi. Ezek is — tőlük telhetően — helytállnak becsülettel. Tőlük telhetően, mert sok esetben okoz gondot, jelent problémát különböző gépalkatrészek beszerzése. Ilyenkor azután nem az ő hibájuk miatt késnek a gépjavitással.

Újdonság mindenütt

A telepen imponáns, modern épületek emelkednek, széles és jó utak biztosítják az eléggé nagy forgalom zavartalanát. A modern külső modern technikai berendezést takar. Az asztalosműhely és az ácsrészlég korszerűsítése már a harmadik negyedévben megtörtént. Új szalagfűrészek, gyalogép segíti elő a jobb és biztonságosabb munkát. A lakatosműhelybe másfél millió forint értékben érkeznek még az év végéig különböző gépek.

Munkájuk van elég. A tél beálltával a lakatos és betonelőregyártó üzemegységekben bevezetik a két műszakot.

A múlt télen sok gondot okozott, hogy nem volt ele-

gendő szénük. Az idei télen — akármilyen csikorgósnak is bizonyul majd a hideg — nem kell »fagyszabadságot« adni. A telepen van már egészen április 15-ig szükséges tüzelőmenyiség.

„Kedvet” témák

Nemcsak a telep, hanem az egész vállalat problémája a kavicshiány. Szinte minden építkezéskor sürgetik őket, sajnos, hiába. Máskor 15 ezer köbméter kavics és zúzottkő készlettel várják a telet, más raktáraik üresek, elsősorban vasúti szállítási nehézségek miatt.

A »nagy modernség« közepette akad kívánnivaló is! Az öltözőhelyiségeket szűkre méretezték. Ezt szinte valamennyi termelési tanácskozáson elmondják az ott dolgozók. Azonban mind a mai napig csak a szó szaporodott, az öltözőhelyiségeket nem bővítették.

A busz- és villamosjárat is a termelési tanácskozások »kedvelt« témája. Igaz, a »buszügy« újkeletű mondanivaló. Amióta bevezették a téli menetrendet, körülbelül másfél órát kellene az azzal utazóknak várni érkezésére. Nem lehetne változtatni ezen?

A villamossal más a probléma. A megállót csak a szokott tábla jelzi. A villamosvasút beruházási keretéből nem telik városarnok-építésre, az építőipari vállalat ajánlatát pedig elutasították. »Főközlekedési útvonal lévén, kizárólag reprezentatív városarnok építése engedélyezhető« — mondták. Erre pedig az építőipari vállalatnak sincs pénze. Ok csak olyan egyszerű, tégla, vagy fa »fákolmányra« gondoltak.

A célnak ez is megfelelne. Ilyen azonban nem engedélyezhető — marad minden a régi, az emberek állhatnak tovább az időjárás viszontagságainak kitéve.

Méry Éva

Magyar—lengyel kereskedelmi egyezmény

Varsóban szerdán este aláírták az 1964. évre szóló magyar—lengyel árucseré és fizetési egyezményt.

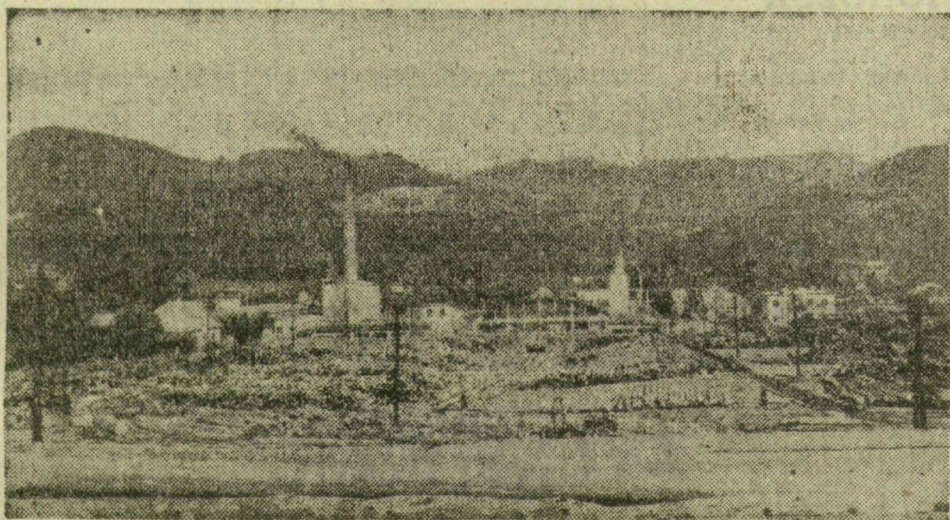
Az új megállapodás a két ország közötti kereskedelmi forgalom további jelentős növelését irányozza elő.

Az egyezmény értelmében Magyarország energetikai berendezéseket, motorkocsikat és Diesel-mozdonyokat, kohászati berendezéseket, traktorokat, továbbá olajipari termékeket, alumíniumgyártmányokat és más hengerelt árut, különböző gyógyszerereket, timföldet, bauxitot, porcelánszigetelőket, bort, valamint gyümölcsöt, cipőt és más ipari fogyasztási terméket szállít Lengyelországnak.

Lengyelország vasúti gördülőanyagot, mezőgazdasági, szövő- és bányai ipari gépeket, ipari berendezéseket, továbbá szenet, kokszt, cinkt, különböző vegyipari termékeket, vetőburgonyát, bútort, és más ipari fogyasztási cikket szállít Magyarországnak.

A két ország közötti tárgyalások a hagyományos barátság és kölcsönös megértés szellemében folytak. Magyar részről az egyezményt Bíró József külkereskedelmi miniszterhelyettes írta alá.

Az ünnepélyes aktusnál jelen volt Witold Trampczynski lengyel külkereskedelmi miniszter és Martin Ferenc, a Magyar Népköztársaság varsói nagykövete. (MTI)

Gyar a munkanélküliség egykori völgyében

A Csehszlovák Szocialista Köztársaság nagy ütemben iparosítja a munkanélküliség által a múlt rendszerben sújtott vidékeket. Képünkön egy új ipartelep mutatunk be a Ziar nad Hronom kisváros közelében fekvő Zarnovica faluban. Ebbe a szlovák községbe például modern felfeldolgozó kombinátot telepítettek.

Hat új takarmánynövény

A Mezőgazdasági Minősítő Tanács Losonczy Pál földművelésügyi miniszter elnökletével szerdán ülést tartott a Földművelésügyi Minisztériumban. A mezőgazdasági fajtaminősítő intézet kísérleti eredményei és előterjesztése alapján a tanács több új növényfajtát ismert el, néhányszor pedig törölt a köztermesztésbe vehető fajták közül.

A Mezőgazdasági Minősítő Tanács hat új, zömében hazai nemesítésű takarmánynövény-fajtát ismert el. Az u 259 őszi árpát, a szegedi 71 hibrid kukoricát, amit Fehér Károly nemesített ki, a kisvárdai lucernát és két fűfélért, valamint egy német csillagfűfajtát.

Azóta mindezen túl vagyunk. Kihevertük a megrázkódást, a meghasonlások borzasztó esztendeit és talán a legnagyobb jótét e hét esztendőben az volt — 1956 után —, hogy visszaadta azt az önbizalmat és azt a hitet, amivel majd húsz esztendővel ezelőtt indultunk. S talán minden korunkbeli ember előtt fényes igazolást nyert a »műhelyerkölcs« őszintesége, ahol nem szabadott valótlan állítani és mondani a morális bukás következménye nélkül. Ahol az emberi gyarlóság, kicsinyes indulatok, szubjektív érzések kicsapódása darabokra tört azonos sorsú és érzésű emberek komoly közösségén.

Hét esztendő helyreállította vallott eszménk becsületét és hitelét is, és megerősítette azt a véleményünket, hogy az őszinte, igaz szó, a valóság festésnélkülisége, az egymás iránt tanúsított szigorú, de humanus magatartás a leninizmusban éppen úgy jelentkezik, mint a »műhelyerkölcsben«. Nem szemöldökkrandítás, gunyoros fintor, »közéleti diplomácia« az érintkezés módja a pártban és a tömegek között, hanem az őszinte beszéd. Éppen úgy — persze más viszonyok között és feladatokkal —, mint indulásunk éveiben.

Ha valami szárnyakat adott a funkcionáriusoknak, a közélet katonáinak, akkor az őszinte és szabad véleménynyilvánításnak, a rangbéli különbségek háttérbe szorításának, az egymás iránti megbecsülésnek, a személyes biztonságérzetnek ebben rendkívül nagy szerepe volt az elmúlt években. Most is voltak nehéz helyzetek, verítékes, nehéz munkát kívánó hetek és hónapok, de kiegyensúlyozottan, magabiztosan végeztük a ránk rótt tennivalókat. Mert nem győzzük eléggé hangsúlyozni: az áttekinthető élet, az őszinteség munkára serkentő ereje határozatlan.

Nem hiszem,

hogy jól értené és értelmezné ezt a politikát az, aki tartózkodik az őszinte véleménynyilvánítástól. Sajnos, találkozni ilyesmivel. Pedig a múlt nem kísérhet már senkit, mert az elmúlt hét esztendő legelső példájával szolgált ahhoz, hogy a pártban és a közéletben az őszinte beszédnek van jövője, más út nincs. Elkoptak az úgynevezett kényes kérdések. Minden jót, gondot és bajt a párttagság elé visz a párt vezetősége és azután a nép elé állí ugyanazzal az őszinteséggel.

S ez imponáló, mindenki helyesli. De amikor személyi kérdésekre vagy helyi dolgok eldöntésére kerül sor, ez a helyeslés esetenként visszajára fordul. Tavaly például a mi megyénkben is több ezer holddal kevesebb gabonát arattak, mint amennyit a vetésről szóló jelentések mutattak. Előfordult, hogy a szerszámgépipar egyik trösztje 1958 óta állandó fejlesztést jelentett — új szeriák beállítását közölte a főhatósággal —, de jelentésük hazugságnak bizonyult. Ráadásul olyan légtört teremtettek a vezetők, hogy senki sem mert szólni. Szomorú, de még kommunisták is hallgattak. Pedig az őszinte szó lentről is éppen úgy respektálják és elvárják, mint fentről.

Az sem egyezik meg az őszinteséggel, hogy helyenként embereket »kidicsérnek« állásukból. Nem azt mondják, ami a valóság, hanem valami mást. Ami előnyösebb ahhoz, hogy megszabaduljanak tőlük. Ezzel becsapják azt az intézményt, vállalatot, ahová a távozó megy és magát az áthelyezendő személyt is. Mindketten hamis felfogásban élnek, és az ilyen esetekben a keserves következmény legtöbbször nem is kétséges.

Ezek a tünetek, amelyek a személyi kultusz idején fokozottan jelentkeztek, valójában a kispolgári életfelfogást tükrözik. Éppen ezért ellentétben állnak a pártban és a közéletben ma uralkodó egészséges légkörről.

Itt a megállapítás, az általános helyeslés s elmarasztalás önmagában nem sokat ér. A konkrét eseteket kell vizsgálni, és ahol valótlan, hazugság észlelhető — éppen az őszinteség jegyében népszerűsödött politika védelmében kell fellépni.

Ma nagyobb szegény

valótlan mondani, hazudni, mint a műhelyben, ahol pedig nem tűrték el a valótlan állításokat. Megszegényült az, aki valótlan mondott. Ennek a megszegényülésnek most nagyobb a jelentősége: ezt különösen azok ne felejtsek el, akik a »műhelyerkölcs« alapján éltek éveikig és akik hét éve tapasztalják, hogy csakis az őszinte, egyenes beszéd biztosíthatja a nyugodt, kiegyensúlyozott pártéletet, közéletet, s a személyi, egzisztenciális biztonságot.

Pettyes kendők honában

Nem a nagy, süvítő zakatolás a feltűnő. Aki textilgyárba, szövődébe megy látogatni, már előre készül a zajra. Itt a szegedi textilművek dorozsmai telepén a sok-sok piros, fehérpettyes, tornyosra kötött kendő vonzza az érkező tekintetét. A terem aránylag kicsi. A gépek újak, modernekek, automaták, s mégis ilyen sok munkaerőre van szükség kiszolgálásukhoz?

A látszat néha csal. — Itt

is. A sok pettyes kendő gazdája mind-mind ipari tanuló. Szövő ipari tanulók.

Száz százalék felett

Itt a tanműhelyben 23 átképzőssel és mintegy 170 ipari tanulóval ismertetik meg az automataszöveget. A 120 gépes tanteremben 12 szövőnő dolgozik, tíz gépes rendszerben. Hozzájuk osztják be a tanulókat, akik három napot a tanteremben, háromat pedig a szövőgépek mellett töltöttek.

A tanterem nagyon szépen teljesíti tervét. Már a 7000 bruttó vetés/géporánál tartanak. Négyzetméter- és vetéstervüket is 109 százalék körül teljesítették a múlt hónapban. Pedig ahhoz képest, hogy tanulásról, tanműhelyről van szó, nagyon sok problémával küzdenek.

Vajon így helyes?

A szövődekről általában azt beszéljük, hogy ott mindig nagy a meleg. Itt melegebb van, mint a lányok a szoknya alá. Már novemberben mutat a naptár — tehát várható a hideg —, s még mindig nincs fűtés a teremben. Most építik a vezetéket. Még legalább egy hónapra van szükség, amíg működhetnek a fűtőtestek.

A műszaki feltételek hiányosságairól a szakemberek tudnának bővebben beszélni. Egy biztos: az új gépek állapota nem megfelelő.

És a munkamódszer-átadókrol is néhány szót. Már az is furcsa, hogy négyük közül egyet sem találtunk sem a munka- sem a tanteremben. Ha ennyien vannak, talán beoszthatnák idejüket úgy, hogy legalább kettő állandóan a tanulók között legyen. És még egy. A munkamódszer-átadók általában a

legjobb szakmunkásokból lesznek. Ez érthető, mivel az új szakmunkás-generáció nevelése a tét. Megéri minden üzemnek, hogy erre a posztra legjobb embereit állítsa. Itt fordított a helyzet. Ezek a munkamódszer-átadók mint szövík nem tartoztak a legjobbak közé. Vajon ez helyes így?

Még játék a munka

A gyerekek — az ipari tanulók — ilyen körülmények mellett is szeretik a szakmát. Van köztük ügyesebb és nehezekebb is, mint általában minden iskolában. Olyan fiatalok még, hogy kicsit jártéknak tekintik a munkát. És játszanak minden gyerek szeret.

— A munka minden fortélyát meg akarom tanulni! — mondja Olajos Etelka, aki Pécsváradról került ide a gyárba. — De most még sok az akadály! Bizony, problémát jelent, hogy miért állt meg a gép. Nehéz a hibát megtalálni!

— Amikor jól mennek a gépek — beszél Takács Olga — olyankor körbejáró a hengereket, nézem minden rendben van-e. Szeretem ezt a szakmát.

Szeptemberben kezdte tanulni, de már egészen jól megbirkózik a feladattal.

— Nagyon érdekesek a gépalkatrészek! — nyitja kerekre szemét Lakatos Katalin. — Jó, hogy az elméleti órákon ilyesmit is tanítanak velünk. Engem nagyon érdek-

— Néha elgondolkozom; lehet, hogy vásárolok majd ebből a vászonból, amit én készítek? — kérdezi saját magát Korbács Mária.

Ezek a gyerekek nagyon fiatalok. Még kicsit jártéknak tekintik, de nagyon szeretik a munkát.